

ROMÁN
Josefa Aug. Tomiče.

Bosenský drak.

Pokračování.

Autorisovaný
překlad
prof. Frant. Fajouna.

Odbojníky si předvolej a s mohl jsem sud' jim, jak toho si zasloužili. Já přijdu brzy za tebou, jak mile něco vojska sebereme.

Druhého dne stalo se vše tak, jak Husein byl nařídil. Kiaja odešel na skopljacké pole, bej Zlatarevic pospíšil do Posaviny, a Ali-paša, vzav s sebou sto mužů, tahl do Sarajeva, aby soudil odbojníky.

Husein zůstal sám, a čekal na čety, jež měly se všech stran kolem jeho praporu se shromáždit.

Třetího dne své odloučenosti vyjel si ve společnosti s majorem jeho dcerou a fra Marianem na Gučji horu. Kbyž se nazpět vraceli, pobídl Husein svého komoně a byl zcela na blízku Mariinu vraníku i počal s ní potichu rozmlouvat takto:

"Ještě nějaký den, miláčku, a pak musím do vojny."

"Slyšeli jsme a dosti jsem se již proto naplakala."

"Proč pláčeš?"

"Protože se se na vždy rozloučíme, jakmile potáhneš do vojny. My se pak navrátíme do svého domova."

"Ne, ty se odtud nevzdálíš!" pravil s důrazem Husein. "Ty musíš býti mou ženou, Marie!"

"Tvou ženou!" opětovala dívka, a mimovoldě se zachvěla. "Ty zapomínáš, že jsem křestanka?"

"Vím to," odtušil Husein, "vše jsem již dobře uvážil, ty pouze na oko na mou víru přestoupíš, ale v mém srdci a tajně můžeš svého Boha vyznávat."

Svůdná pro dívku byla slova vezírova.

"Ponecháváš mně tedy víru mou?" tázala se dívka.

"Poněvadž vidím, že bez tebe mi nelze žít. Vid', Marie, ty půjdeš za mne!"

"Mluv s mým otcem!" odvětila Marie, což znamenalo tolik, jako že sama již svolila.

"Abych mluvil s otcem? A což nesvolí-li?"

"Až uslyší, že nesaháš na víru mou nebude odporovati. Miluje mne nevýslovně," odpověděla dívka.

"Dobře, promluví s ním," pravil Husein a při tom zůstalo. Navrátiv se do Travníka pozval Husein majora k sobě, Marii ostavil v Dolci u příbuzných, kdežto Fra Marijan odebral se k Dolacskému faráři, jemuž přišel na delší dobu vypomáhat v službě pastýřské.

Major byl skoro zaražen, když ho vezír požádal o ruku jeho dcera.

"Dej své svolení, majore!" prosil Husein, "když se oda dva tak upřímně milujeme. Hle! ponechávám jí víru její a všecky její obyčeje, jen abychom byli svoje."

"Měj strpení," odvece major, na nějž to tak mocně působilo, že se nemohl nikterak zpatovat, "nečekal jsem něco podobného musím to dříve uvážiti a zítra ti povím, na čem jsem se rozhodl."

"Zítra tě budu očekávat!" pravil vezír a rozloučil se s majorem jenž jako zmámený náhle opustil dvůr vezírův. Brzy potom ocitil se před farním domem v Dolci, nevěda ani, jak se sem dostal. Vešel do vnitř i vyhledal fra Marijana.

"Co je vám, pane majore?" tázal se Františkán vešedního do světnice majore. "Vy jste všecek zaražen."

"Nic dobrého, otče Marijane!" pravil majora i svěřil své tajemství mladému Františkánu, od něhož se nejlepší rady a pomoci nadál.

"Vezírovo přání nesmí se splniti a vy musíte ještě dnes Travník opustiti," pravil fra Marijan po krátkém přemítání. "Takové událost způsobila by v lidu křestan-

ském veliké pohoršení a to tím větší kdyby se lid dověděl, že jste cos takového dovolil vy, důstojník vídenského císaře, jež pokládá lid za ochránce křestanů bosenských."

"Jsem hotov odejiti," pravil major, "bez toho se v zemi připravuji vážné události, jež lépe je strany pozorovat."

"Oznamte své rozhodnutí ihned dceři," pokračoval mnich, "a připravte ji na odchod."

"Prosím vás pojdte se mnou, otče; to bude více účinkovati," prosil major, znaje svou slabost k svému dítěti.

"Milerád!" odvece Františkán, a oba se odebrali nyní do bytu majorova. Marie byla sama v zahradě, což bylo nejlepší příležitost k rozmluvě s ní.

"Marie," počínal major dosti nejistým hlasem, "slyšel jsem o tvém tajemství. Vezír mně požádal o tvoji ruku, ale mé dítě, toho nemohu a nesmím dopustiti vypravil stěží ze sebe slabý otec."

"Nesmíš?" táže se Marie s třesoucím se hlasem a slza se zaleskla v jejím krásném oku.

"Nikoli, slečno," ujal se slova fra Marijan, vida, že major nemůže dále mluvit. "Provdavši se za vezíra bylo by vám odřici se naší svaté víry a přijati islam, kdyby to svět slyšel, klnul by vám do desátého kolena."

"Ale vezír mi dovoluje, že smím tajně vyznávat víru svou, a jen na oko abych přijala islam," pravila nejistým hlasem Marie, jako člověk, jenž cítí se býti v něčem vinným, a ani sám v svou nevinnost nevěří.

"Aj což jest to jiného," prohodil Františkán přísným hlasem, "než zapřítí víru a Boha svého pro marnou lásku."

"O já jej miluji nade všecko na světě," zalkala dívka.

"Ale nesmíte té lásce obětovati Boha svého i víru svou, nesmíte otravovati mír a blaženost svého otce na jeho stará kolena," podotkl Františkán rozhodně.

"Co tedy mám činiti?" tázala se dívka, pozvebnuši hlavy své.

"Musíte odtud hned odejti a na vezíra navždy zapomenouti!"

"Nikdy!" odvece mužně dívka, "já se odtud nehnu."

"Tak vy mluvíte," pokračoval Františkán, "což nepomyslíte na to, že váš otec dnes večer odjede? Kde je on, tu je i vaše místo. Recete, zdaž tomu není tak?"

"Ach otče," štkala dívka, "já chci raděj zemřítí."

"Dceruško, Marie! Zpamatuj se, nechť abych hořem klesl v tmavý hrob!" zajíkal se major nevýslovně jsa pohnut.

"Vím, že v tu chvíli mnoho je vám trpěti," promluvil hlasem měkkým Františkán, "avšak čas vyhojí váš bol. Najdete brzy útěchu ve svaté víře, kterou jste chtěla zapřítí, ale je třeba, aby jste okamžitě opustila místo toto a navrátila se do své vlasti."

"Poslechni, dítě, měj ohled na mé stáří, což chceš, obychem se na vždy od sebe rozloučili" mluvil major.

Marie tiše plakala. Vedla veliký boj sama sebou. Najednou podala ruku otci, řkouc:

"Zde máš mou ruku, půjdu s tebou, otče! Odcházím, ale zde zůstane pohřbeno srdce mé a štěstí moje: Prchněme odtud!" obrátivši se vyběhla první ze zahrady a za ní vyšel major s fra Marijanem.

"Všecka je bez sebe," pravil major.

"Upokoj se již," odvece Františkán, "jen nechť se od něho odloučí. Do Livna vám dáme koně a průvod, a pak odporučení na další cestu. Třeba, abyste kvapně pospíchali po celou noc, neb mohl by vás stíhati. Večer se opět uvidíme." Pokr,